

Arrest

nr. 197 196 van 22 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/bte 101
5100 JAMBES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 15 januari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 december 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van dezelfde overheid van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de terechtzitting van 22 september 2017 waarbij de verdere behandeling van de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 6 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. DE TROYER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen, die verklaren op 23 december 2009 het Belgische grondgebied te zijn binnengekomen, dienen op 19 februari 2010 een asielaanvraag in bij de bevoegde asielinstanties.

1.2. Op 24 maart 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 12 mei 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 2 september 2010 bij de arresten met nrs. 47 623 en 47 624.

1.4. Op 14 oktober 2010 wordt de in punt 1.2. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

1.5. Op 14 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de verzoekende partijen beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

1.6. Op 17 november 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.7. Op 14 juni 2011 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.8. Op 5 maart 2012 wordt de in punt 1.7. vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde).

1.9. Op 21 juni 2013 wordt de in punt 1.6. vermelde aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk doch ongegrond verklaard door de gemachtigde.

1.10. op 21 juni 2013 neemt de gemachtigde ten aanzien van verzoekende partijen beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

1.11. Verzoekende partijen dienen op 26 juni 2013 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.12. De gemachtigde neemt op 12 december 2013 de beslissing waarbij de in punt 1.11. vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partijen op 20 december 2013 in kennis worden gesteld. De motieven van de eerste bestreden beslissing gaan als volgt:

“betreft de aanvraag tot machtiging tot verblijf die op 26.07.2012 werd ingediend en op 26.07.2013 werd aangevuld door:

*M., A. (...) R.R.Nr: (0)(...)
Geboren te P. (...) op (...)
+ Echtgenoot:
M., B. (...) R.R.Nr: (0)(...)
Geboren te P. (...) op (...)*

*+ Kinderen:
M., L. (...) R.R.Nr: (0)(...)
Geboren te P. (...) op (...)
M., R. (...) R.R.Nr: (0)(...)
Geboren te S. (...) op (...)
M., D. (...) R.R.Nr: (0)(...)
Geboren te H. (...) op (...)*

*Nationaliteit: Servië
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 van het EVRM. Het feit dat hun (schoon)ouders en (schoon)broer rechtmatig in België verblijven, weerhoudt hen er echter niet van (tijdelijk) terug te keren naar hun land van herkomst om daar de verblijfsvergunning voor België aan te vragen. Artikel 8 EVRM wordt hierbij niet geschonden.

Dat hun kinderen hier naar school gaan is geen buitengewone omstandigheid, daar ze niet aantonen dat deze niet in Servië naar school kunnen gaan.

Het argument dat betrokkenen in het land van herkomst niets hebben om naar terug te keren en er niet de bestaansmiddelen hebben om te overleven, wordt niet met bewijzen ondersteund. Het werd dan ook niet in hun voordeel weerhouden.

De overige elementen (betrokkenen verblijven meer dan 3,5 jaar in België, hebben verblijfsprocedures doorlopen, zijn geen gevaar voor de openbare orde, hebben sociale banden, kennen Frans, zijn werkbereid) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980."

1.13. Op 12 december 2013 neemt de gemachtigde ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de eerste verzoekende partij kennis neemt op 20 december 2013. De motieven van de tweede bestreden beslissing gaan als volgt:

"INTERDICTION D'ENTRÉE

INREISVERBOD

A Monsieur :

Aan de heer

Nom, prénom/Naam,voornaam : M., B. (...)

date de naissance/geboortedatum : (...)

lieu de naissance/geboorteplaats : P. (...)

nationalité/nationaliteit : Servië

*une interdiction d'entrée d'une durée de 3 ans est imposée,
wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,*

*sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen,
sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre.*

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Une décision d'éloignement a été notifiée à l'intéressé le 10.07.2013

Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 10.07.2013

MOTIF DE LA DECISION :
REDEN VAN DE BESLISSING:

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de l'article 74/11, §1, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980, le délai de l'interdiction d'entrée est de 3 ans car : l'intéressé n'a pas obtempéré à l'ordre de quitter le territoire lui notifié le 10.07.2013.

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op 10.07.2013."

1.14. Op 12 december 2013 neemt de gemachtigde eveneens ten aanzien van de tweede verzoekende partij een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de derde bestreden beslissing, waarvan de tweede verzoekende partij kennis neemt op 20 december 2013. De motieven van de derde bestreden beslissing gaan als volgt:

**"INTERDICTION D'ENTRÉE
INREISVERBOD**

A Madame,
Aan mevrouw,

Nom, prénom/Naam,voornaam : M., A. (...)

date de naissance/geboortedatum : (...)

lieu de naissance/geboorteplaats : P. (...)

nationalité/nationaliteit : Servië

et ses enfants/ en haar kinderen, M., L. (...) ((...)), M., R. (...) ((...)), M., D. (...), ((...)).

*une interdiction d'entrée d'une durée de 3 ans est imposée,
wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,*

sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre.

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Une décision d'éloignement a été notifiée à l'intéressé le 10.07.2013

Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 10.07.2013

MOTIF DE LA DECISION :
REDEN VAN DE BESLISSING:

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de l'article 74/11, §1, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980, le délai de l'interdiction d'entrée est de 3 ans car : l'intéressée n'a pas obtempéré à l'ordre de quitter le territoire lui notifié le 10.07.2013.

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan haar betekend op 10.07.2013."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Ontvankelijkheid van het beroep voor wat betreft de tweede en de derde bestreden beslissing

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Blijkens het verzoekschrift ontwikkelen de verzoekende partijen enkel middelen met betrekking tot de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Het verzoekschrift bevat geen enkel middel, in de zin van voornoemd artikel, dat is gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing die ertoe strekken een inreisverbod voor de duur van 3 jaar in te stellen ten aanzien van de verzoekende partijen.

Gelet op het bovenvermelde acht de Raad het beroep onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing.. De ontvankelijkheid van het beroep raakt de openbare orde en dient daarom ambtshalve door de Raad opgeworpen te worden. Derhalve dient ook niet meer te worden geantwoord op de exceptie van gebrek aan samenhang, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen.

4. Onderzoek van het beroep voor wat betreft de eerste bestreden beslissing

4.1. In een eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In een tweede middel halen de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989 en menen zij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

De twee middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

De middelen worden als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“Les travaux préparatoires de la loi du 15.12.1980 démontrent que le législateur a voulu faciliter aux étrangers, qui vivaient en Belgique, l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour auprès de leur administration communale plutôt que d'être contraints à retourner dans le pays d'origine.

Les circonstances exceptionnelles ne doivent être pas assimilées à des circonstances d'absolue impossibilité de retour à l'étranger.

Pour apprécier si des circonstances sont exceptionnelles, il faut mettre dans la balance :

- *Les avantages que l'Office des Etrangers retire de l'introduction de la demande à l'étranger.*

En l'espèce, on ne voit pas très bien quel est l'intérêt de l'Office des Etrangers à cet égard.

- *Les inconvénients que devrait subir l'étranger s'il devait être contraint de retourner préalablement dans son pays.*

En l'espèce, les requérants sont arrivés en Belgique en 2009 et y résident donc depuis près de quatre ans.

Les parents du requérant vivent en Belgique depuis plusieurs années également et disposent d'une carte de séjour de cinq ans.

L'obligation de retourner à l'étranger signifierait un retour prolongé d'au minimum quatre à six mois (durée moyenne d'examen des demandes à l'étranger) et contraindrait les requérants à abandonner leur domicile, à devoir notifier leur préavis au propriétaire envers lequel ils seraient débiteur d'une indemnité de relocation, et en outre, les enfants devraient interrompre leur scolarité.

En l'espèce, les trois enfants sont scolarisés et le plus jeune étant né à Huy, n'a aucun lien avec son pays d'origine.

On aperçoit donc les difficultés auxquelles les requérants seraient confrontés s'ils devaient retourner dans leur pays où les parents du requérant ne vivent plus.

En outre, il faut tenir compte du coût d'un voyage aller-retour pour cinq personnes : probablement 1.500 euros minimum, sans compter les frais de séjour sur place pendant quatre à six mois.

Au vu de ce qui précède, il y a lieu de considérer que les requérants seraient confrontés à des difficultés très importantes qui peuvent être assimilées à des circonstances exceptionnelles.

L'Office des Etrangers n'a donc pas respecté le prescrit légal en refusant de donner aux circonstances invoquées la qualification de circonstances exceptionnelles.

La décision n'est, partant, pas motivée valablement.

Concernant la scolarité des enfants, le fait d'affirmer qu'il n'y a pas de difficultés parce que les enfants pourraient aller à l'école en Serbie ne constitue à l'évidence pas une motivation valable : la nécessité d'interrompre l'année scolaire pour aller vivre dans un autre pays où la langue parlée et écrite, et donc enseignée, et tout à fait différente, constitue une difficulté majeure

(...)

Cette Convention impose à l'administration de tenir compte de l'intérêt primordial de l'enfant.

En l'espèce, il n'apparaît pas que la décision ait pris en compte l'intérêt des enfants : il ne suffit pas de dire que les enfants pourront poursuivre une scolarité en Serbie pour en déduire qu'il n'y a pas de difficultés pour eux et que leur intérêt n'est pas mis en péril.

A aucun moment, l'Office des Etrangers ne paraît avoir considéré l'intérêt des enfants, alors qu'il s'agissait d'une obligation qui lui était imposée.

La Convention a des effets directs en droit belge : la Cour de Cassation française a reconnu cet effet direct et la Cour de Cassation de Belgique l'a admis pour toute une série de dispositions, de même d'ailleurs que la section législation du Conseil d'Etat.

Pour sa part, la Cour Constitutionnelle a censuré de nombreuses dispositions législatives qui contrevenaient à cette convention.

La Convention acte, au surplus et en tout état de cause, des engagements de l'Etat, qui s'imposent à toute administration.

En ne prenant pas en compte l'intérêt des enfants, l'Office des Etrangers viole les engagements que l'Etat Belge a pris à leur égard.

Au surplus, en considérant que cette convention n'aurait aucune importance et que l'Office des Etrangers ne serait pas lié par elle, on peut considérer qu'il y a excès de pouvoir."

4.2. In de nota met opmerkingen wordt hierop als volgt geargumenteed:

"De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten onrechte heeft geoordeeld dat geen buitengewone omstandigheden werden aangehaald. De bestreden beslissing zou niet afdoende gemotiveerd zijn.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat tevens blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: Rv.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. Rv.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 van het EVRM. Het feit dat hun (schoon)ouders en (schoon)broer rechtmatig in België verblijven, weerhoudt hen er echter niet van (tijdelijk) terug te keren naar hun land van herkomst om daar de verblijfsvergunning voor België aan te vragen. Artikel 8 EVRM wordt hierbij niet geschonden.

Dat hun kinderen hier naar school gaan is geen buitengewone omstandigheid, daar ze niet aantonen dat deze niet in Servië naar school kunnen gaan.

Het argument dat betrokkenen in het land van herkomst niets hebben om naar terug te keren en er niet de bestaansmiddelen hebben om te overleven, wordt niet met bewijzen ondersteund. Het werd dan ook niet in hun voordeel weerhouden.

De overige elementen (betrokkenen verblijven meer dan 3,5 jaar in België, hebben verblijfsprocedures doorlopen, zijn geen gevaar voor de openbare orde, hebben sociale banden, kennen Frans, zijn werkbereid) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijf machtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volst dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

"als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die

bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd." (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding volstaat bijgevolg niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

De verzoekende partij verwijst in haar eerste middel opnieuw naar het feit dat zij sedert 2009 in België verblijft, dat haar (schoon)ouders rechtmatig in België verblijven en dat haar kinderen in België naar school gaan.

In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nopens alle door de verzoekende partij aangehaalde elementen op kennelijk redelijke wijze heeft geoordeeld dat deze niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

In zoverre de verzoekende partij in haar eerste middel nog de aanzienlijke kost aanvoert van een gebeurlijke terugkeer naar haar land van herkomst, merkt verweerder nog op dat de verzoekende partij dit elementen in haar aanvraag tot verblijfsmachtiging niet heeft aangevoerd als buitengewone omstandigheid. Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in de bestreden beslissing uiteraard enkel diende te motiveren nopens de door de verzoekende partij aangehaalde elementen.

"het komt immers aan de verzoekster toe om in haar aanvraag duidelijk en concreet uiteen te zetten op welke elementen zij zich beroept teneinde een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te bekomen. De gemachtigde van de staatssecretaris spreekt zich in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dat -het weze benadrukt- een gunstmaatregel uitmaakt; enkel uit omtrent de elementen die door de aanvrager werden naar voor geschoven en het komt alleszins niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe, laat staan dat hij hiertoe verplicht zou zijn, om zelf ten behoeve van de aanvrager elementen te vergaren die de buitengewone omstandigheden ken/of de toekenning van de verblijfsmachtiging zouden kunnen verantwoorden." (R.V.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

"De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat." (R.v.V. nr. 105.913 dd. 26.06.2013)

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij middels de uiteenzetting bij haar enig middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen lijkt te beogen, doch dienaangaande dient te worden benadrukt dat een dergelijke beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan worden gemaakt.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli

2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

(...)

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding rekening diende te houden met het belang van de kinderen.

Betreffende de vermeende schending van het Internationaal Verdrag dd. 20.11.1989 voor de Rechten van het Kind, laat de verwerende partij gelden dat dit Verdrag geen directe werking heeft en dat de verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden ontzegd.

Verweerder laat nog gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht werd geoordeeld dat het loutere feit dat de kinderen in België schoollopen, niet kan worden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

"Voor wat betreft het argument dat de kinderen schoolliepen terwijl ze in het bezit waren van een attest van immatriculatie kan verwezen worden naar wat hierboven reeds gesteld werd aangaande het tijdelijk en precair karakter van hun verblijf. De bestreden beslissing verhindert niet dat de kinderen van verzoekers een aanvraag om verblijfsmachtiging uit hoofde van studiedoeleinden kunnen indienen in hun land van herkomst, dit op grond van artikel 58, zonodig juncto artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers laten na concrete elementen aan te halen waaruit blijkt dat het inderdaad kennelijk onredelijk dan wel onverantwoord zou zijn hun kinderen — zelfs tijdelijk — in hun land van herkomst school te laten lopen of dat ze aldaar niet van een gelijkaardig onderwijs kunnen genieten. De bestreden beslissingen houden niet in dat de kinderen midden in het schooljaar het land dienen te verlaten. minstens kan een verlenging van de uitvoeringstermijn van de bevelen om het grondgebied te verlaten aangevraagd worden om de kinderen toe te laten het aangevatte schooljaar te beëindigen. De Raad kan dan ook niet concluderen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op een kennelijk onredelijke wijze gebruik gemaakt heeft van zijn discretionaire bevoegdheid door het argument van de schoollopende kinderen in casu niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid (cf. RvS 18april 2002, nr. 105.633: RvS 4juli 2002, nr. 108.862; RvS 14 maart 2006, nr. 156.325).

Verzoekers tonen ten slotte niet in concreto aan dat hun kinderen een andere behandeling krijgen dan andere kinderen die zich in een gelijkaardige situatie bevinden en waar de gemachtigde van de Staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft aangewend om hen toe te laten hun schooljaar te beëindigen."

(R.v.V. nr. 94.1749 van 20.12.2012)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Voorts laat verweerder gelden dat de verzoekende partij volkomen in gebreke blijft om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken op welke wijze de bestreden beslissing het belang van de minderjarige kinderen zou schenden. Inzonderheid rekening houdend met de jonge leeftijd van de beide kinderen, dient te worden aangenomen dat het belang van de kinderen niet geschaad is, indien zij tezamen met hun ouders (tijdelijk) naar het land van herkomst dienen terug te keren.

Verweerder merkt nog op dat de verzoekende partij er zich bewust van moet zijn geweest dat haar verblijf in België slechts tijdelijk werd toegestaan, in het kader van de asielaanvraag, doch dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Spijts twee bevelen om het grondgebied te verlaten, heeft de verzoekende partij evenwel nagelaten zulks te doen.

Door haar feitelijke verantwoordelijkheid als ouder nu te willen afwentelen op de overheid, miskent de verzoekende partij natuurlijke verantwoordelijkheidsplicht ten opzichte van de kinderen. Meer nog, zij

stelt haar ambities op gebied van verblijf in de plaats van de rechten van haar kinderen. De verwerende partij wijst er op dat de verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de keuze die zij maakte (het verder zetten van het verblijf in het Rijk zonder over enig verblijfsrecht te beschikken), en zij zelf verantwoordelijk is voor de eventuele nadelige gevolgen die haar kinderen beweerdelijk zouden ondervinden t.g.v. de keuze die zij maakte. De beschouwingen van de verzoekende partij dienaangaande zijn derhalve niet relevant. De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard. De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

4.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Volgens de Raad van State betekent het afdoende karakter van de motivering dat *"de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen"* (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Daarbij moet worden opgemerkt dat met een ruime appreciatiemarge van de gemachtigde ook een meer nauwgezette motiveringsplicht gepaard gaat.

4.4. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarop de aanvraag om verblijfsmachtiging was gegrond. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare

buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.5. In casu heeft de gemachtigde de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

4.6. Verzoekende partijen betogen dat de motivering in de bestreden beslissing *“Dat hun kinderen hier naar school gaan is geen buitengewone omstandigheid, daar ze niet aantonen dat deze niet in Servië naar school kunnen gaan”*, niet afdoende is. De verzoekende partijen benadrukken dat de noodzaak om het schooljaar van hun kinderen te onderbreken om in een ander land te gaan wonen waar in een totaal andere – gesproken én geschreven – taal wordt onderwezen, wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Het volstaat te dezen niet om in de bestreden beslissing enkel te stellen dat niet is aangetoond dat hun kinderen in Servië niet naar school kunnen gaan, om hieruit af te leiden dat een dergelijke omschakeling voor hen geen bijzondere moeilijkheden met zich mee zou brengen en bijgevolg dat hun belangen niet in het gedrang zouden worden gebracht. De gemachtigde diende in zijn beoordeling rekening te houden met het belang van hun minderjarige kinderen.

4.7. Hoewel de gemachtigde niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partijen ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing wel blijken dat alle argumenten in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom deze argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (cf. RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

Uit de aanvraag om verblijfsmachtiging, waarvan zich een kopie bevindt in het administratief dossier, blijkt dat de verzoekende partijen specifiek het volgende hebben aangehaald in verband met gegeven dat hun minderjarige kinderen in België naar school gaan:

“Dat verzoekers ouders zijn van kinderen die in België naar school gaan. Dat de verplichting een schooljaar te onderbreken om dit in een vreemd land, in een verschillende taal en in een ander schoolstelsel opnieuw op te nemen, een omstandigheid uitmaakt die het voor een kind en zijn ouders bijzonder moeilijk maakt terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar de aanvraag te doen (R.v.St. nr. 131.652, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128.221).”

De bestreden beslissing motiveert omtrent dit argument als volgt: *“Dat hun kinderen hier naar school gaan is geen buitengewone omstandigheid, daar ze niet aantonen dat deze niet in Servië naar school kunnen gaan.”*

Verzoekende partijen kunnen worden bijgetreden in hun argument dat het in casu niet volstaat om in de bestreden beslissing louter te vermelden dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat hun minderjarige kinderen in Servië niet naar school zouden kunnen gaan. Verzoekende partijen hebben in hun aanvraag immers niet aangevoerd dat hun kinderen in Servië niet naar school zouden kunnen gaan, doch zij wezen er in deze aanvraag, onder de hoofding: *“Omtrent de ontvankelijkheid van de aanvraag”*, specifiek op dat het feit dat hun kinderen hun schooljaar in België dienen te onderbreken om dit schooljaar vervolgens te moeten verderzetten in een voor hen vreemd land, waar in een verschillende taal wordt onderwezen en waar een ander schoolstelsel geldt, een bijzondere moeilijkheid uitmaakt. De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt waarom dit duidelijk aangegeven element in de aanvraag volgens de gemachtigde geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Uit de motivering blijkt ook niet dat ook maar het minste onderzoek werd gevoerd naar de aangehaalde moeilijkheden die de kinderen bij een terugkeer naar Servië zouden ondervinden met betrekking tot een verderzetting van hun schoolloopbaan (RvS 25 mei 2005, nr. 144.961, RvS 8 februari 2002, nr. 103.410 en RvS 27 oktober 2004, nr. 136.791). De verzoekende partijen stellen dan ook terecht vast dat de bemerking dat niet is aangetoond dat hun minderjarige kinderen in Servië niet naar school zouden kunnen gaan, geen afdoende motivering uitmaakt in het licht van wat werd aangehaald in de aanvraag.

4.8. De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij in de nota met opmerkingen stelt dat de gemachtigde een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in

een aanvraag buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Eveneens dient te worden benadrukt dat het de Raad in het kader van zijn annulatiebevoegdheid niet toekomt na te gaan of het effectief een ernstig beletsel kan zijn voor de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen om hun onderwijs in Servië – het herkomstland van hun ouders en het land waar de twee oudste kinderen nog geen 3, respectievelijk 1 jaar hebben gewoond voor hun komst naar België – (desgevallend tijdelijk) voort te zetten. Er wordt in de nota met opmerkingen dan ook terecht aangehaald dat een feitelijke herbeoordeling van de in de aanvraag aangehaalde elementen niet door de Raad kan worden gemaakt.

Dit neemt echter niet weg dat de gemachtigde niet mag nalaten te onderzoeken en te motiveren of een voortzetting van het schooljaar van de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen in een land waar in een andere, gesproken en geschreven taal wordt onderwezen, een tijdelijke terugkeer onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt. Uit de inhoud van de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid waarom de gemachtigde dit specifiek aangehaalde element niet beschouwt als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij kan dan ook niet worden bijgetreden in haar standpunt in de nota met opmerkingen dat in de bestreden beslissing duidelijk “*zowel de juridische als de feitelijke grondslag zijn vermeld*”, dat uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen kennis hebben van de motieven op grond waarvan de gemachtigde tot de vaststelling is gekomen dat er in casu geen sprake is van buitengewone omstandigheden en dat zij zich in het verzoekschrift louter beperken tot het opnieuw aanhalen van onder meer het feit dat zij kinderen hebben die in België naar school gaan. De kern van hun betoog is net dat zij in hun aanvraag specifieke elementen hebben aangehaald waaromtrent de gemachtigde in zijn beslissing geen afdoende motivering heeft verschaft. Zoals blijkt uit voorgaande uiteenzetting, is de motivering dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat hun kinderen niet in Servië naar school zouden kunnen gaan, in het licht van wat zij hebben aangehaald in hun aanvraag, in wezen naast de kwestie.

In de nota met opmerkingen wordt nog aangehaald dat de verzoekende partijen volkomen in gebreke blijven om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken op welke wijze de bestreden beslissing het belang van hun minderjarige kinderen zou schenden. Verwerende partij betoogt tevens dat dient te worden aangenomen dat hun belang, gelet op hun jonge leeftijd, niet wordt geschaad indien zij samen met hun ouders (tijdelijk) dienen terug te keren naar het land van herkomst en dat de ouders overigens zelf verantwoordelijk zijn voor eventuele nadelige gevolgen die hun kinderen beweerdelijk zouden ondervinden ten gevolge van de keuze die zij zelf hebben gemaakt. Zij wisten immers dat hun verblijf in België slechts tijdelijk werd toegestaan.

De Raad kan – in zoverre dit verweer al kadert in hun kritiek dat niet afdoende werd gemotiveerd omtrent de aangehaalde argumentatie in het licht van de verderzetting van de scholing van hun kinderen – enkel vaststellen dat een dergelijk verweer geen afbreuk doet aan de voormelde vaststelling dat uit de bestreden beslissing niet valt af te leiden waarom het aangehaalde element dat hun kinderen hun schooljaar dienen verder te zetten in een vreemd land waar in een andere gesproken en geschreven taal wordt onderwezen, geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

4.9. Uit voorgaande uiteenzetting blijkt dat in de eerste bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd omtrent alle door verzoekende partijen aangegeven buitengewone omstandigheden. De schending van de formele motiveringsplicht – in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – kan dan ook worden vastgesteld.

Het eerste en het tweede middel zijn in de aangegeven mate gegrond. De overige onderdelen van deze middelen en het overige middel behoeven geen verdere bespreking.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Het beroep tot nietigverklaring van de tweede en de derde bestreden beslissing is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing,

als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 december 2013, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat deze zijn gericht tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 december 2013 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES